

(Ένας μεγαλόσωμος, πολυδύναμος άντρας κείτεται χάμου στό πάτωμα, ανάμεσα σέ σπασμένα πιαιτικά, κατσαρόλες, σφαγμένα ζώα, γάτες, σκυλιά, κόττες, άρνιά, κατοίκια, ένα άσπρο κριάρι δεμένο όρθιο στόν πάσσαλο, ένα γαϊδούρι, δυό άλογα. Φοράει μιάν άσπρη νυχτικιά σκισμένη, καταματωμένη — κάτι σάν άρχαίος χιτώνας — πού άφήνει άκάλυπτο σχεδόν τό ρωμαλέο του σώμα. Δείχνει κουρασμένος, σάν μόλις νά συνέρχεται από όλονύκτιο μεθύσι. Στο πρόσωπό του μιά έκφραση άνημπόριας και θλίψης, όλότελα άταίριαστη, και μάλιστα άνάρμοστη, μέ τίς σωματικές του διαστάσεις, τούς προτεταμένους μώνες στους βραχίονες, στους μηρούς, στίς κνήμες. Μιά γυναίκα, μέ ξενικά χαρακτηριστικά, χλωμή, ξαγρυπνισμένη, τρομαγμένη, κ' ίσως μυστικά όργισμένη, στέκεται άμίλητη μπροστά στην πόρτα. Ή στάση της κάπως παράξενη — σά νά κρύβει πίσω της ένα μικρό παιδί. Έχει ξημερώσει άπ' ώρα. Έξω θά πρέπει νάχει δυνατό φώς. Έδώ, μιά άρρωστη άνταύγια σέρνεται στους τοίχους άπ' τίς κλεισμένες γρίλιες. άκούγονται στό δρόμο φωνές άπ' τούς όπωροπώλες, τούς τροχιστάδες, τούς ιχθυοπώλες, και λίγο πιό κάτω στ' άκρογιάλι φωνές ναυτών πού πλένουν και συγυρίζουν τ' άραγμένα καράβια. Ό άντρας άσάλευτος καταγής. Δέν ξέρεις πού κοιτάει, τί βλέπει. Μιλáει άργά, κουρασμένα και πότε πότε πυρετικά ή και κάπως φοβισμένα):

(Un hombre corpulento, fornido, yace en el suelo entre platos rotos, cacerolas, animales degollados, gatos, perros, gallinas, corderos, cabras, un carnero blanco—de pie, atado a un poste—, un burro, dos caballos. Viste un largo camisón blanco, roto, lleno de manchas de sangre, algo como una túnica antigua, que deja casi al descubierto su robusto cuerpo. Parece cansado, como si acabara de salir de una borrachera de toda la noche. Su rostro tiene una expresión de impotencia y de tristeza, en desacuerdo, en total discordancia con las dimensiones de su tronco, con la tensión de los músculos de sus brazos, con sus muslos, con sus espinillas. Una mujer pálida, de rasgos extrajeros, que ha pasado la noche en vela, asustada, quizá secretamente enfurecida, se halla de pie frente a la puerta, en silencio. Su posición es algo extraña: como si ocultara, detrás de ella, a un niño pequeño. Hace ya tiempo que ha amanecido. Fuera la luz ha de ser intensa. Dentro, un reflejo enfermizo sale de las persianas cerradas y se arrastra por las paredes. En la calle se oyen los gritos de los fruteros, los afiladores, los pescaderos, y un poco más abajo, a la orilla del mar, las voces de los marineros que lavan y acicalan sus embarcaciones ancladas en el muelle. El hombre yace inmóvil en el suelo. No se sabe adónde mira, qué ve. Habla con lentitud, con fatiga y, de cuando en cuando, con vehemencia, o bien como con miedo):

Γυναίκα, τί κοιτάς; Κλείσε τίς πόρτες, κλείσε τά
παράθυρα, μαντάλωσε τή μάντρα,
βούλωσε τίς χαραματιές, μπαίνουν κακά μαμούδια,
σαύρες,
μπαίνουν μεγάλες μύγες καί γέλια κρυφά. Κοίτα,
στόν τοίχο,
μά μαύρη μύγα, μαύρη, μαύρη, μεγαλώνει,
μαυρίζει τή μέρα,
μαύρον άγέρα ρουθουνίζει, — σκέπασέ την μέ τό
χέρι σου, σκότώσέ την,
δέν μπορώ νάν τή βλέπω. Τί πέτρωσες έτσι; Έ,
λοιπόν, κοίταξέ με —

Έγώ είμαι ό δυνατός, ό άδάμαστος, — πολύ μέ
φορτώσατε μ' έγκώμα,
πολύ μέ βαρύνετε, μέ πνίξατε, — ένας - ένας σας κι
όλοι μαζί κρεμασμένοι
άπ' τό λαιμό μου· μέ πνίξατε. Νά τό έργο σας.
Χαρείτε το. Κανένας
δέ μου τό συχωρνάει νάμαι μιάν ώρα κ' έγώ
κουρασμένος· κανένας
δέ μου τό συχωρνάει νάμαι άρρωστος. Έσείς, τά
δικά σας
τά πό μικρά σας βάσανα, μεγαλωμένα, μου τά
ρίχνετε στή ράχη —
όλο παράπονα καί κλάψεις: — ξελογιαστήκε ή
δούλα μ' ένα ναύτη,
ή άλλη φοράει μεταξωτό πουκάμισο, ή άλλη βάφει
τά μάτια της μεγάλα,
ή άλλη βάφει κυκλαμινιά τά νύχια της, ή τρίτη, ή
μικρότερη,

¿Qué ves, mujer? Cierra las puertas, cierra las
ventanas, pon la tranca en la valla,
taponas las rendijas, entran malos bichos,
lagartijas,
entran grandes moscas, risas disimuladas. Mira, ahí,
en la pared,
una mosca negra, negra, muy negra, crece, ennegrece
el día,
bufa un aire negro, —cúbrela con la mano,
mátala,
no puedo verla. ¿Por qué sigues ahí petrificada?
Y bien, mírame—

Soy yo, el fuerte, el indómito, —cuánto me habéis
elogiado,
cómo me habéis abrumado, asfixiado, sofocado
—uno a uno y todos juntos colgados
de mi cuello; —me habéis asfixiado. Aquí tenéis
vuestra obra. Disfrutadla.

No hay quien me perdone que por momentos
también yo esté cansado; no hay quien
me perdone que esté también yo enfermo.

Me espetáis
vuestras más nimias congojas crecidas, aumentadas,
a la espalda—
sólo quejas y llantos: a una esclava la sedujo un
marinero,
otra se pone una blusa de seda, la otra se pinta
grandes los ojos,
otra barniza cicláminas sus uñas, otra más, la más
pequeña,

σήκωσε κότσο τά μαλλιά της, ξέχασε μέσ στή σκάφη
τό σαπούνι·
τά μαρούλια μαράγκιασαν· λιγόστεψε το
κάρβουνο· τά βάσανά σας
νάν τ' ἀραδιάζετε τήν ώρα τοῦ δείπνου, κείνη τή
γαλήνιαν ώρα
πού σταματάνε οἱ μάχες κ' οἱ καυγάδες, κι ὁ
καθένας γυρεύει
μιά στάλα λησμοσύνη, ἀπογέροντας στίς πρώτες
ἀνάγκες τοῦ κορμιοῦ του,
ἀνάμεσα στά πιάτα, στά ποτήρια πού ἀχνοφέγγουν
ἡμερα κάτω ἀπ' τοὺς λύχνους —
κ' ἐσεῖς συνέχεια νά μορφάζετε, νά λαχανιάζετε, νά
κουνάτε τά χέρια,
ἀνοίγοντας ἓνα πελώριο στόμα, καταπίνοντας τόν
ἄερα, τ' ἀστέρια
κ' ἓνα μικρό ἀστρουλάκι πονηρό, σάν ἀσημένιο
ρεβίθι, καί νά λέω
τώρα θά τῆς σταθεῖ στό φάρυγγα, θά φτερινιστεῖ, θα
πνιγεί, θά σωπάσει.

Ἄκόμα καί τήν ώρα τοῦ ἔρωτα, τή νύχτα, στό
κρεββάτι, ξάφνου
ν' ἀναθυμόσατε πού ξεχαστήκαν στήν αὐλή τά
μανταλάκια τῆς πλύσης
καί θα σαπίσουν ἀπ' τήν ὑγρασία. Ἄχ, ἀνόητες,
ἔτσι
μάς διώχνετε ἔξω ἀπ' τό κρεββάτι, ἔξω ἀπ' τό σπίτι,
ἔξω ἀπ' τόν κόσμο,
ἔξω ἀπ' τόπραχτικό, σοφό μυαλό σας, τό
δοκιμασμένο

recogió sus cabellos en un moño y dejó el jabón
 olvidado en una tina;
las lechugas se marchitaron; escaseó el carbón;
 apiláis
vuestras penas a la hora de la cena, a esa hora plácida
en la que cesan las contiendas y los pleitos, y cada
 uno busca
una gota de olvido cediendo a las necesidades de su
 cuerpo
entre los platos y los vasos que, mansos, lanzan
 destellos a la luz de los candiles—
y vosotros no paráis de gesticular, de jadear, de agitar
 los brazos
abriendo una boca descomunal y tragándoos el aire,
 los astros
y hasta una pícara estrella, pequeñita, como un
 garbanzo de plata,
y yo pienso
se atragantará, se le atorará, estornudará, se asfixiará,
 enmudecerá.

Aun de noche, a la hora del amor, en la cama, de
 pronto
recordáis que las pinzas de la ropa se quedaron en el
 patio y
que, con la humedad, se pudrirán. Ah, tontas, así es
 como
nos expulsáis de la cama, de la casa,
 del mundo,
de vuestras mentes prácticas, sabias,
 probadas

μέ συνταγές μαγειρικής, γλυκών, ποτών,
φαρμάκων· ἔξω
ἀπ' τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μέ τά μικρά, ἱερά, καθημερινά
συμβάντα,
μέ τά μικρά, χειροπιαστά ἀντικείμενα πού
ξεκουράζουν ἀπ' τ' ἄπιαστα μεγάλα.

Ἐμένα δέ μέ ρώτησε ποτέ κανένας σας πού στρέφει
τό μυαλό μου καί τό μάτι, ποιούς τρόμους,
ποιές ἀδικίες, ποιούς φθόνους ἀντικρύζω (ὁ
ἀτρόμητος, βλέπετε) ἢ ἔστω
ἄν μέ πονάει τό δόντι ἢ τό κεφάλι, σάμπως νά μήν
ἔχω
δόντια κ' ἐγώ ἢ κεφάλι, παρά πέτρα ἢ σκέτο ἀγέρα.
Τί κοιτάζεις, ἔτσι;
Κλείσε τίς πόρτες, κλείσε τά παράθυρα, μαντάλωσε
τὴ μάντρα.
Κ' ἢ μαύρη μύγα, νάτη, στοῦ βοδιοῦ τό κέρατο τά
νύχια της τροχίζει.

Ἐ, νά, λοιπόν, ὁ δυνατός ἐγώ, ὁ ἀδάμαστος· —
κοιτᾶχτε με. Κανένας
μερίδιο ἀπ' τά δικά μου βάσανα δέ ζήτησε ποτέ
του. Ἐσεῖς οἱ ἀθῶοι,
οἱ πονηροί, οἱ ἀπελπισμένοι κ' ὑστερόβουλοι, γιά
μένα
ἄλλο δέν εἶχατε ἀπό θαυμασμό συφερτικό,
καθόλου ἀγάπη,
μονάχα θαυμασμό ἀπαιτητικό. Θυμώνετε κιόλας
ἀπό πάνω
γιά κάθε μου ἀνημπόρια, σάμπως νά σᾶς πρόδωσα.

con recetas de cocina, postres, bebidas, preparados;
nos expulsáis
de la vida con vuestros pequeños sucesos, sagrados,
cotidianos,
con los pequeños objetos tangibles con los que
descansamos de los grandes, intangibles.

A mí no me preguntan qué pienso ni qué veo; con
qué miedos,
qué injusticias, qué envidias forcejeo (el intrépido, ya
lo ven) o si
me duele un diente o la cabeza, como si no
tuviera
yo ni dientes ni cabeza, sólo piedras, sólo aire. ¿Por
qué me miras así?
Cierra las puertas, cierra las ventanas, pon la tranca
en la valla.
Y la mosca negra, ahí, en el cuerno del buey se afila
las uñas.

Y bien, sí, soy el fuerte, el indómito; —miradme.
Nadie
ha pedido nunca tajada alguna de mis congojas.
Vosotros, los inocentes,
los arteros, los desesperados y mañosos no habéis
sentido por mí
más que una admiración interesada, de ninguna
manera amor,
sólo una admiración más que exigente. Y encima os
enfadáis
si tengo algún achaque, como si os traicionara. Y sí,